

[Bjørn Elmquist]

I anden omgang af debatten håber jeg at komme nærmere ind på disse spørgsmål.

Behnke (FP):

Fremskridtspartiets holdning til Danida og dansk ulandspolitik mener jeg at det er passende at få slået fast i denne forbindelse.

Vi mener, at det er direkte krænkende for den danske befolknings personlige frihed, at Folketinget tvinger befolkningen til at yde ulandsbistand, en ulandsbistand, hvis størrelse og anvendelsesområde befolkningen ingen direkte indflydelse har på.

Ekspeditionen er jo den kendte: Folketinget giver skatteministeren lov til at tvangsopkræve en verdensrekordhøj indkomstskat, og derefter gives de 6 mia. kr. af pengene til Danida, der så med udenrigsministerens og et flertal i Finansudvalgets velsignelse udbetaler pengene til alverdens lande og tvivlsomme projekter. Befolkningen må måbende se til, at deres penge f.eks. går til politiske regimer, som er dem meget imod, og/eller til projekter, de mener er urimelige.

Den eneste mulighed for at stoppe dette vanvid er stemmesedlen ved folketingsvalg, og det er efter vores mening ikke særlig demokratisk. Derfor er vi imod den fremgangsmåde.

Vi tør faktisk godt lægge spørgsmålet om ulandsbistanden ud til en folkeafstemning. Men det er der jo ingen andre partier der tør. De fleste andre politikere tager den bistre mæske på og siger, at det er usmageligt og umenneskeligt, når Fremskridtspartiet vil lægge den type spørgsmål ud til folkets afgørelse. Nej, man vil hellere selv i bedrevidende egovurdering påstå, at man selv er meget bedre end befolkningen til at vurdere, hvor vi skal yde ulandsbistand og i hvilken størrelsesorden. Det er udemokratisk, og det er efter vores mening også usmageligt.

Vi mener kort og godt, at Danmark skal op-høre med at betale statslig ulandsbistand. I stedet skal staten kun have en reserve på f.eks. 100 mio. kr. til brug for katastrofehjælp i særlige tilfælde. Hvis der så skal ydes ulandsbistand, og det mener vi faktisk der skal, så må det være private organisationer, der forestår indsamlingen af penge. Denne privatisering af ulandsbistanden skal efter vores mening tjene tre formål.

For det første er det jo en kendt sag, at når det er de private organisationer, der står for indsamlingerne, så har de langt lavere administrationsomkostninger, og de har langt mere held med projekterne, ofte fordi de selv rejser ned til modtagerne og sørger for, at pengene kommer i de rette hænder. Og der er vel ikke nogen, der kan have noget imod, at man på den måde effektiviserer ulandsbistanden.

For det andet er en privatisering af ulandsbistanden det, der giver befolkningen mulighed for at vælge, hvilke projekter og hvilke lande der rent faktisk vil være med til at støtte, når der bliver givet flere tilbud. Det kunne vel også være et rimeligt krav, at giverne af ulandsbistand får medindflydelse på, hvem der skal anvende pengene.

For det tredje vil de indsamlede beløb være et ægte udtryk for, hvor meget den danske befolkning ønsker at give i ulandsbistand, og her kommer uenigheden så sikkert for alvor. Tilhængerne af statslig ulandsbistand mener, at det er tvivlsomt, om der så vil komme 6 mia. kr. ind ved de private indsamlinger. Jeg ved ikke, om der vil komme 6 mia. kr. ind. Men én ting ved jeg, og det er, at det beløb, der så kommer ind, vil være et ægte udtryk for, hvad den danske befolkning ønsker at give.

Den måde, det kører på nu, hvor det altså er et folketingsflertal, der gør sig til moral og samvittighed på vegne af hele befolkningen, synes vi ikke er særlig rimelig. Vi synes, det er ufrihed. Vi synes, det er tvang. Men det frihedssynspunkt er vi jo desværre de eneste 16 mandater i Folketinget, der – i hvert fald åbenlyst – tør eller må tilslutte os, og derfor må vi indtil videre arbejde på udemokraternes præmisser.

Vi skal i dag vurdere Danidas fremtidige arbejdsform, og når man skal fremlægge planer for fremtiden, kunne det jo være passende at kikke lidt på, hvordan fortiden egentlig er gået.

Hvordan har Danida så klaret sig? Ja, uden at tage munden for fuld tror jeg nok, at Danida er blandt de mest flittige emner i statsrevisorernes rapporter. Og hvorfor så det? Det er jo ganske enkelt, fordi de projekter, der bliver gennemført, ofte er stærkt kritisable. Den måde, man har håndteret de mange milliarder kroner på, og den måde, man har brugt de mange milliarder på gennem årene, er der grund til at kritisere.